

mener, at naar den fremmede Person overhovedet begærer Fattighjælp, maa han kunne hjemsendes. Den ærede Ordfører for Mindretallet begrundede Endringsforslaget, men det ærede Mindretal talte om, at der undtagelsesvis kunde indtræffe saadanne Tilfælde, hvor vedkommende Person ikke burde hjemsendes. Det kan tænkes, men saa maa man stole paa at have med en fornøffig Kommunalbestyrelse at gøre, der ikke vil foranledige noget saadant, naar ganske særlige Omstændigheder tale derimod. Derfor tror jeg ikke, at der kan være nogen Grund til at vedtage Endringerne under Nr. 32, som ganske vist i mange Tilfælde vilde være høist ønskelige og fuldkommen retfærdige. Forslaget under Nr. 34 har jeg allerede i Forbigaaende omtalt ved en tidligere Paragraf, og jeg behøver ikke at sige mere derom. At § 61 udgaar, er en Selvfølge. Forslag om en ny Afstættelse af § 62 gaar ud paa at bestemme, at visse Udgifter til blinde, døvsomme, Døioter og sindssyge ikke skulle betragtes som Fattighjælp, forsaavidt de paaagældende ere anbragte i Statsanstalter. Hvad selve Hovedbestemmelsen angaar, er man enedes om at lade den gaa ud. Jeg skal gentage, hvad jeg sagde ved anden Behandling, at disse Forhold forhandler man om paa Finansloven henholdsvis under Kultusministeriet og Justitsministeriet; der er meget betydelige Bevillinger i den Retning, og hvis man ønsker og virkelig tror, at det skal ordnes saaledes, at der aldeles intet skal betales, hvad jeg anser for en Fejl, saa maatte man efter min Mening søge Endring tilvejebragt paa vedkommende Bevilling og ikke paa denne Lov, som ikke har noget at gøre med det Forhold. Denne Bestemmelse, som her staar, skal jeg ikke udtale mig imod. Saa har det ærede Mindretal stillet Endringsforslag om, at naar de omtalte Personer blive i Hjemmet, skal den vedkommendes Udgift ikke betragtes som Fattighjælp. Jeg tror ikke, det er en heldig Tante, det ærede Mindretal her er kommet ind paa, jeg tror heller ikke, at det vil være særlig humanit overfor de vedkommende Børn og sindssyge. Det, der skal tilstræbes, er at saa dem bort fra Hjemmet og ind paa en Opdragelsesanstalt eller en Sindssygeanstalt, og derfor bør man lette dem i den Retning, man skal lette den Anbringelsen i en Opdragelses- eller Sindssygeanstalt, men ikke lette dem Anbringelse i Hjemmet, de ere ikke stiftede til at være i Hjemmet, og det kan i og for sig ikke let tænkes, at de kunne saa det ligesaa godt der, naar de overhovedet kunne anbringes andre Steder. Det kan nemt lede til, at man beholder dem

hjemme, skønt de ikke burde beholdes der, og at man ikke vil se at saa dem ind paa en Anstalt. Jeg tror ikke, at Tanten, der ligger til Grund for Mindretallets Forslag, er rigtig. Endringsforslag under Nr. 44 til § 68 er en vigtig Reduktion, i hvert Fald har jeg ikke noget mod at se det vedtaget. Derimod beklager jeg, at jeg ikke kan støtte Endringsforslag under Nr. 45 til samme Paragraf, skønt den ærede Ordfører for Mindretallet mente, at jeg ganske sikkert vilde støtte det af patriotiske Grunde. Det ærede Medlem kunde ikke se Forfælsken mellem, at vedkommende indfalder i Krigstilsælde, og at han indfalder til Soldatopøvelse. Det forekommer mig, at der er en meget iøjensaldende og paafaldende Forskel mellem de to Ting. For det første er det saa, at Børnepligten jo rammer de fleste sunde og raske Mennesker her til Lands, de maa ind som Soldat og aftjene deres Børnepligt. Det er altsaa et Forhold, man veed vil indtræffe, og det forekommer mig ikke heldigt at opmuntre yngre Folk i den Alder, da de skulle aftjene Børnepligten, til altsaa rask at søge til Fattigvæsenet. Jeg tror ikke, at det i dybere Forstand vil være en heldig og human Bestemmelse. Enhver Mand maa forudsæ og vide i Forvejen, at den Ting kan ramme ham, at han kan blive Soldat, maaste genindfaldb, og der er kun Tale om korte Indfaldelser. At komme med et patriotisk Grundlag her, anser jeg for ganske uprønsdent. En derfra helt forskellig Historie er det, naar Krig indtræffer. Krig er jo den store og sjældne Undtagelse, og at man der paa passende Maade træffer Foranstaltninger overfor den indfaldtes Familie, synes mig en ligesrem Sag. Men at stille det som to aldeles parallelle Ting, at man bliver indfaldt en Maaned til Soldatertjeneste, og at man gaar i Krig, forekommer mig meget lidet rammende. Jeg kan derfor ikke se, at der er Grund til at vedtage dette Endringsforslag. Jeg vilde meget gerne finde det meget beklageligt, om man ved at vedtage et saadant Endringsforslag, som aldrig blev gennemført, skulde bringe det dertil, at de fleste der tjene Staten for at aftjene deres Børnepligt, uden videre skulde vænne sig til at saa Fattighjælp i den unge Alder og i den korte Tid. Det vilde være et meget beklageligt Udslag af det, som det ærede Medlem kaldte Humanitet eller endog patriotisk Humanitet, og jeg tror ikke, at det ærede Medlem ser rigtig paa dette Forhold. Jeg kan i ethvert Fald ikke se det paa den Maade. Om jeg end beklager at stusse det ærede Medlems Tillid til min